

Tekvîr Sûresi 1-14. Âyetleri Kıyametin İşaretleri

Bismillahirrahmanirrahim.

*el-Hamdülillahi rabbil alemin. Vesselatü
vesselamü ale seyyidil evveline vel ahirin. Mu-
hammedin ve ala alihi ve sahbihi ve men te-
biehu bi ihsani ecmaine tayyibine tayyirin.*

Emma bad

Aziz ve muhterem kardeşlerim, Allahu Teâlâ hazretleri Tekvîr sûresinde on iki önemli olayı zikredip, işaret edip ondan sonra mühim bir hakikati dile getirmektedir. Bu on iki mühim olayı önce sıralıyor. Şu şöyle oldu, bu böyle oldu diye. 12 olayın zikredilmesinden sonra;

عَلِمْتُ نَفْسٌ مَّا أَحْضَرْتُ¹

Kişi neyi hazır edip ortaya koyduğunu, dünyada ne amel işleyip âhirete getirdiğini, o zaman anlayacak, bilecektir, deniliyor. Bu on iki mühim olay; kıyameti tasvir eden, teşkil eden kıyamet olaylarıdır.

¹ 81/Tekvîr, 14.

Allahu Teâlâ hazretleri müthiş bir olay olan kıyameti, muhtelif sûrelerde ve âyetlerde beyan etmiştir. Bu dünya düzeni bozacak. Bu alem hercümerc olacak. Kıyamet kopacak. Ondan sonra âhîret hayatı başlayacak. Bu sure de onlardan birisi. Buyuruyor ki:

إِذَا الشَّمْسُ كُوِّرَتْ²

Şems, güneş demek. Güneş dürüldüğü zaman.

Tekvîr; bir şeyi katlayıp, dolayıp koymak manasına geliyor. Sarığın da, her defasında başının etrafında dolandırılmasına, çevrilip sarılmasına, her birisine bir kevr derler. Yani bir döndürme. Güneşin kevrî yani dürülmesi nasıl olacak?

a. 12 Olay

Güneş güneşlikten çıkacak. Dürülecek. Katlanacak. Nasıl olacağını Allah bilir. Artık güneşin harareti kalmayacak. Gökyüzünde o katlanmış olacak.

² 81/Tekvîr, 1.

Gökyüzünü inceleyen bilginler, gökyüzünde bazı olaylar tespit ediyorlar. Ve kara delikler tespit ediyorlar. Kara delik, delikleri sönmüş olan güneşler. Sönerek yoğunlaşıyor, sıkışıyor, sımsıkı oluyor. Aslında hücreler, hücrelerin çekirdekleriyle moleküller, moleküllerin çekirdekleriyle elektronların arası açık, mesafeli.

Elektronlar çekirdeğin çok uzağında döneüyorlar. Onlar bir atom meydana getiriyor. Ama kendi asıl kütlelerinden çok büyük bir mekan tutuyorlar. Mesela güneşin etrafında gezegenler dönüyor. Hepsi ne kadar büyük bir mekan teşkil ediyor, gezegenleriyle beraber güneş sistemini aldığımız zaman, çok büyük bir alanda yapıyorlar bu işi.

Atomun içindeki çekirdeği güneş gibi düşünürsek etrafındaki elektronları da gezegenler gibi düşünürsek geniş bir alanda yapıyorlar bu işi. Elektronlar çekirdeğe düştüğü zaman, o zaman o mesafe kalmıyor.

Bu mesafeli atomlar birleşerek moleküller, moleküllerden çeşitli maddeler geliyor.

Onların hepsi çöktüğü, çekirdeğe yapıştığı zaman, diyelim ki dünyadaki bütün maddeler çöktüğü zaman, elektronlar çekirdeklerine yapıştığı zaman, belki toplu iğne başı kadar bir şey oluyor hepsi.

O kadar kabarmış. Kabarmış pastayı bastırmanın zaman nasıl küçülüyor?

Veya küçücük bir darıyı ateşe attığın zaman, patladığı zaman ne kadar büyüyor?

Aslında küçüktü. Böyle durduğu zaman çok küçük yani arada mesafe kalmayınca alan çok küçülüyor. Fakat aynı ağırlık devam ediyor.

Ağırlığı fazla olan, sönmüş güneşler -yani gezegenler- üstüne çökmüş, yoğunlaşmış bir kütle oluşturuyorlar. Onların çekim gücü fazla oluyor. Her maddenin çekimi, kendi kütlesiyle orantılı. Büyük madde, küçük maddeyi kendisine çeker. Ama bu çökmüş olan, yoğunlaşmış olan kısımlar çok kuvvetli çekime sahip oluyor. Yanından bir yıldız geçerken, yıldızı kendisine çektirtiyor. Kaçtırtmıyor.

Belki de yıldızın yörüngesine tesir ediyor. Bazen yıldız kayıp gidiyor, yanından kurtuluyor ama eğer biraz daha yakından olursa mıknatısın iğneyi çektiği gibi kendisine çekiyor. O da katılıyor kendisine.

Böylece sönmüş güneşler, teleskopla baktığın zaman gökyüzüne; kara delik gibi görünüyor, yani ışığı yok. Ama bir yoğun bir şey. Etrafından geçenleri de kendisine çekebiliyor. Yani gökyüzünde bir çöküntü oluyor.

Böyle bir şeyler olabilir, tahminen. Yani güneş patlamalarıyla öyle ışıklı. Atom patlamalarıyla. Güneşte devamlı atom patlamaları olduğu için muazzam alevler ve muazzam hararet oluyor. Yani devamlı orada atom bombaları patlıyor. Her an. Ve çıkan alevlerin yanında dünyayı kıyaslasak; güneşten çıkan bir alevin boyu buradan tavana kadarsa, Dünyanın boyu da parmak ucu kadar kalıyor o alevlerin arasında. Öyle muazzam alevler çıkıyor.

Hani çocuklar güneşin resmini yaparken ayçiçeği gibi yaparlar ya resmini, sarı sarı. Etrafındaki o alevleri. O kadar muazzam uzak-

taki mesafeden dünyayı ısıtıyor. Yüzümüzü ısıtıyor. Sırtımızı ısıtıyor, yakıyor harareti. Radyoaktivitesi var. Atom olduğu için, atom patlaması olduğu için, radyoaktivitesi geliyor bize. Fazla güneşte durduğun zaman, cilt kanseri filan yapıyor.

Şimdi o çökecek. Yani ateşi sönecek, dürülecek. Yoğunlaşacak manasına olabilir güneşin. Tabii güneş öyle oldu mu gezegenler. Niye?

Muazzam bir çekimle kendisine çekecek her şeyi.

Kıyamet; dinsiz, imansız, zalim kâfirlerin başına kopacakmış. Kıyametin bu olaylarını, Allah mü'minlere göstermeyecek. Mü'minler kıyametten önce ölmüş olacak. Yeryüzünde Allah diyen insan kalmayacak. Hepsi mel'un, mendebur insanlar... Kıyamet onların başına kopacak. Allah saklasın.

Allah hem dünyada hem âhirette bizi her türlü felaket ve dehşetlerden, korkulu hâllerden ve olaylardan korusun. Başımıza felaketler getirmesin. Lütfuyla himaye eyleyip vikaya

eyleyip koruyup cennetine, cemaline dahil eylesin.

3 وَإِذَا النُّجُومُ انْكَدَرَتْ

Yıldızlar kararıp döküldüğü zaman. *Keder* bulanıklık demek. Suya mesela çamur karışır, kum karışır, bulanırsa, *sukedir* veya *münkedir* derler. Bulanık su demek. Yıldızlar bulanıp döküldüğü zaman.

Bu da deminki olay gibi, gökteki cisimlere bir şey oluyor. Eski hâlinden başka türlü bir hâl oluyor. Işık saçmamaya başlıyor. Sönüyor ve dökülüyor. Tabii nereye dökülür yıldızlar sapır sapır?

Daha kuvvetli olan karadeliklere doğru çekilir dökülür. Tabii diyoruz da nasıl? Korkunç şeyler. Hiç de tabii şeyler değil. Gayet gayrı tabii. Son derece korkunç şeyler...

³ 81/Tekvîr, 2.

4 وَإِذَا الْجِبَالُ سُيِّرَتْ

Bu olaylar olurken dünyada insanlar yaşıyorlar ama dünyada da başlar olaylar. “Dağlar götürüldüğü zaman.”

Seyretmek, seyr-ü sefer; yürümek demek. *Suyyirette* götürülmek demek. Dağlar götürülecek. Nereye götürülüyor?

Yerinden götürülüyor. Kayacak. Dağlar yerinden götürüldüğü, kaydığı, yürütüldüğü zaman. Koca dağlar, büyük cisimler olduğu için, dağlar insana muhteşem görünür, sağlam görülür, kayalık görülür filan. Ama hepsi götürülecek.

5 وَإِذَا الْعِشَارُ عُطِّلَتْ

Artık mallara filan bakılmaz. Herkes canının derdine düşmüş olacak.

İşar; on yılına erişmiş kıymetli deve demek. Develer cinslere, sınıflara ayırıyorlar. Sıfatlar veriyorlar. Küçük deve bir işe yaramaz.

⁴ 81/Tekvîr, 3.

⁵ 81/Tekvîr, 4.

Büyüyecek, başka deve doğuracak hale gelecek falan. O zaman kıymetli deve. Bu *işar*, öyle kıymetli deve demek oluyor. Yani onları Araplar sever. “Bizim böyle develerimiz var.” diye memnun olurlar inek buzağlayacağı zaman. Koyun kuzulayacağı zaman. Yani nasıl sevinir?

“Bunların kuzusu olacak. Bizim hayvanların sayısı artacak. Geçen sene sürümüz şu kadardı. Şimdi bu kadar filan.” Ama onlar *uttilet* tatil edildiği zaman. Yani onlara bakan kalmadığı zaman, kendi başlarına kaldığı zaman... Çünkü insanlar kendi başının derdine düşünce, hayvanlarına mallarına bakacak hâlleri kalmayınca, onlar da korktuklarından hepsi darma-dağın dağılacaklar. Bir felaket başlayacak. Hayvanlar öyle dağıldığı zaman...

وَإِذَا الْوُحُوشُ حُشِرَتْ⁶

Hayvanlar haşrolunduğu zaman, toplandığı zaman.

⁶ 81/Tekvîr, 5.

Vuhuş; yabanî hayvanlar demek. Yani *işar* ehil develer oluyor, kıymetli develer oluyor. *Vuhuş* da vahşi hayvanlar oluyor. Onlar da kullarını dikip hepsi bir yere toplaşacaklar; “Ne oluyor diye.” Korkudan nereye kaçacaklarını bilemeyip bir yere toplanacaklar. Toplandığı zaman... Kaç oldu?

Güneş dürüldüğü zaman, yıldızlar kararıp döküldüğü zaman, dağlar yerinden götürüldüğü zaman, kıymetli develer salıverildiği dağıldığı zaman, vahşi hayvanlar ormandaki, dağdaki, bayırdaki, korkuyla topladığı zaman.

وَإِذَا الْبِحَارُ سُجِّرَتْ⁷

Denizler fokur fokur kaynatıldığı zaman. Dünyanın düzeni bozulunca, dünyanın üstü deniz ve toprak, ama aşağı doğru her 33 metrede 1 derece sıcaklık artıyor. Biliyor musunuz yerin altına gidenlerin, madencilerin nasıl ter döktüklerini, terlediklerini. Aşağı doğru indikçe sıcaklık artıyor. Neden?

⁷ 81/Tekvîr, 6.

Dünyanın kabuğunda yaşıyoruz biz. İçi sıcak. Sıcaklığının kesin belirtileri ne?

Yanardağlar. Bazen yeni bir yanardağ belirliyor. Pasifik Okyanusu'nda deniliyor. Filme alıyorlar. Denizin içi fokur fokur fokurduyor. Dumanlar çıkıyor. Lavlar yükseliyor. Deniz suyuyla temas ettiği zaman kuruyor. Onun üstüne başka lavlar geliyor. Başka lavlar. yeni bir ada oluşuyor. O ne?

Toprağın altındaki erimiş sıcak çekirdek kısmının dünyanın magma tabakası denilen kısmında bir çatlak, bir delik bulup yukarı çıkması. Çıktığı zaman görülüyor işte, nasıl kıpkırmızı ateş. Nasıl lav, nasıl duman, nasıl hararet! Görülüyor. Yerin içi öyle. Dünyanın düzeni bozulduğu için, içi dışına çıkmaya başlayacak. Denizler fokur fokur kaynayacak. Su soğuktur ama tabii şartlarda. O zaman fokurdamaya başlayacak. “Denizler kaynatıldığı zaman.”

8 وَإِذَا النُّفُوسُ زُوِّجَتْ

Nefisler çiftleştirildiği zaman. Nefs çiftleşiyor. Bundan murad, ölülerin bedenleriyle ruhları tekrar bir araya geldiği zaman. Hani haşroluyor, ölüler mezarından kalkacaklar. Mahşer yerinde toplanacaklar. İşte o. Yani çiftleştirilmek ne demek?

Birbirlerinden ayrılmış olan ruh ile bedenin tekrar bir araya gelmesi demek. Yani haşır olduğu zaman, ölüler mezarlarından kalktığı zaman, ölmüş evvelki insanlar, yaşayan beriki insanlar, hepsi kalktığı zaman demek. Haşroluyor artık. Bu olaylar olduktan sonra haşır olayı başlıyor.

9 وَإِذَا الْمَوْءُودَةُ سُئِلَتْ بِأَيِّ ذَنْبٍ قُتِلَتْ

Diri diri toprağa gömülen kız çocuklarına *mevude* denilirdi. *Mevudenin* diri diri toprağa gömülen çocukların neden öyle hunharca öldürüldüğü, o işi yapanlara sorulduğu zaman.

⁸ 81/Tekvîr, 7.

⁹ 81/Tekvîr, 8-9.

“Niye öldürdün sen kızını? Niye kara toprağın altına canlı canlı gömdün. Katil herif! Niye bu cinayeti işledin?” diye onun hesabı sorulduğu zaman.

Bu, Arapların yaptığı bir iş idi maalesef. Kız çocuğunun doğmasına çok üzülürlerdi. Halbuki kız olmayınca erkek olur mu?

Bir zaman sonra hep sen bu şaşkınlığın istediği gibi hep erkek çocuk doğsa, nesiller tükenir. Allah’ın bir lütfu kız çocuğunun olması. Hem kız olacak, hem erkek olacak. Sen erkek istiyorsun. “Canım benimki erkek olsun da başkasının ki kız olursa olsun.”

Doğan çocuğu kız çocuğuyorsa kendisine; “Kız çocuğun oldu.” denildiği zaman insanlardan kaçardı.

b. Kız Çocuklarına Cahiliye Uygulamaları

يَتَوَارَى مِنَ الْقَوْمِ مِنْ سُوءِ مَا بُشِّرَ بِهِ¹⁰

Kendisine verilen haberin kötülüğünden utandığı için kaçacak delik arardı. İnsanlardan

¹⁰ 16/Nahl, 59.

saklanırdı. “Eyvah kız çocuğum olmuş.” diye. Böyle bir mantıkları vardı adamların. Kıza, kadına değer vermezlerdi. Ve onu diri diri toprağa gömerlerdi. Maalesef. Korkunç olay. İslâm o kadar büyük kötülükleri engelledi ki.

Sırf bu olayı engellemesi bile yani ne kadar şâyân-ı takdir bir şey.

Hindistan’da o inançtaki insanların kocası öldüğü zaman, karısını da yanında yakarlarmış. Âdet öyleymiş. Yani “Bunlar hayatta beraberdi. Şimdi de beraber ölsünler.” diye adam ölünce karıyı da beraber yakarlarmış yanında. Ne âdetler var!

Eski Mısır’da Nil nehrinin suyu azaldığı zaman; “Nil kurban istiyor.” diye en soylu ailelerin, en temiz kızlarından bir tanesini seçer, güzelini seçerlermiş ki, memnun kalsın Nil nehri diye. Nehre atarlarmış. Boğulurmuş. *Al-lahu ekber!* Ne biçim işler yapmış bu eski insanlar.

İbni Fadlan seyahatnamesinde eski Sibirya kavimlerinin nasıl bir kadını sarhoş edip de öldürdüklerini, merasim olarak, âdet olarak anlatıyor. İnsanoğullarının akılları, mantıkları

nelere razı olmuş, neler yaptırtmış onlara. Vahiy olmasa, Allah'ın lütfu olmasa, peygamberler olmasa, kitaplar inmese ne kadar vahşilikler olacak! “Bu kız çocukları neden öldürüldü diye sorulduğu zaman.”

11 وَإِذَا الصُّحُفُ نُشِرَتْ

c. Hesap Defterlerinin Açılışı ve Gökyüzünün Sıyırılıp Alınışı

Defterler açıldığı zaman. Tabii kızını gömen Arap'a; “Sen niye kızını gömdün?” diye bedevîye sorulacak. Ötekiler kalacak mı? Başka insanların da defteri açıldığı ve içindekiler muhasebe edilmeye, sorgulanmaya başlandığı zaman.

12 وَإِذَا السَّمَاءُ كُشِطَتْ

Sema sıyırıldığı zaman. Sıyırılıp alındığı zaman, diye tercüme etmiş. Ben *kuşitat* fiilini tanınmış bir kökten olmadığı için geniş olarak izah edemeyeceğim. Tercümesini böyle yapmış. “Gökyüzü sıyırılıp alındığı zaman.” Belki

¹¹ 81/Tekvîr, 10.

¹² 81/Tekvîr, 11.

başka anlamları da olabilir. Bazen kelimelerin çeşitli anlamları oluyor.

13 وَإِذَا الْجَحِيمُ سُعِرَتْ

d. Cehennemin Kızıştırılışı ve Cennetin Yakınlaştırılışı

Cehennem iyice ateşlendiği, iyice yakılıp hararetlendirildiği zaman.

Sair alevli ateş demek. *Su'iret* de iyice alevleri artacak şekilde, iyice ateşin çatıldığı çatır çatır çok yandığı zaman. Neden?

Çünkü kâfirler içine atılacaklar; iyice ateşlendiği zaman, cehennem çatıldığı zaman, alevlendirildiği zaman.

14 وَإِذَا الْجَنَّةُ أُزْلِفَتْ

Cennet de yaklaştırıldığı zaman. İnsanların mahşer yerinde diz çöküp başları önünde muhakeme edileceği söyleniyor. Başını kaldıramayacaklar. Bakamayacaklar ama cehennem oraya getirilecek. Çatır çatır yanıyor. Cennet de yaklaştırılacak.

¹³ 81/Tekvîr, 12.

¹⁴ 81/Tekvîr, 13.

Hatta bir hadîs-i şerîfte geçiyor. Kul hesabı görülürken az bir şey daha olsa cennete girecek. “Kimde hakkım var” diye aramaya başlayacak. Falancada. “Falancada hakkım var Yâ Rabbi. Bundan benim hakkımı aliver.” diyecek. Ötekisi de, o da hesaba çekilmiş. Az bir şey kalmış elinde. Azıcık bir sevap kalmış. Öteki sevaplar gitmiş. Sevaplar nereye gider?

Hak sahiplerine verilir. Bir insanın bir insanda hakkı varsa âhirette onun sevabını alır. Sevabı azalır. Hak sahiplerine vere vere, adamın sevabı azalır. O da vermiş, vermiş. Peki hiç kalmazsa sevabı?

O zaman hak sahibinin günahı buna verilir. Alacağı sevap mukabili kadar günahı buna yüklenir. Dağlar kadar sevapla terazinin başına gelen insanlar bu hakların alınması, verilmesi sonunda bazen dağlar kadar günahla terazinin başında kalıp cehenneme atılabilir. Asıl iflas o işte. Asıl müflis o. Azıcık bir sevabı kalmış. “Yâ Rabbi ondan benim hakkımı aliver.” diyor. Çünkü kendisi kurtulacak cehennemden. Merhamet, affetmek, bağışlamak zamanı değil. Canını kurtarmak derdinde.

Herkes “Kendi halim nasıl, ne olacak, *nefsi, nefsi.*” diye kendisini düşündüğü bir zaman. Dostluklar filan rafa kalkmış. Hiç kimse- nin gözü kimseyi görmüyor. Ana baba evladın- dan kaçıyor. Karı kocasından kaçıyor. Herkes, kardeş kardeşten kaçıyor. Öyle bir durum. Müttakîler hariç. Müttakîlerin ahbablıkları, takvâ ehli insanların dostlukları orada da de- vam edecekmiş. -Allah bizi onlardan eylesin.-

“Al yâ Rabbi ondan hakkımı. Versin bana hakkımı.” diyecekmiş, başı eğik, diz çökmüş vaziyette. Başı eğik, böyle başını kaldırıp ko- nuşmak filan yok. O sevabı alınca kendisi ce- hennemden kurtuluyor. Ötekisi sevabı kalma- dığı için cehenneme düşecek.

Allahu Teâlâ hazretleri buyuracakmış ki; “Ey kulum! Başını kaldır bakalım.” Şöyle bir kaldıracak başını o zaman. Daha önce kaldıra- mıyor.

وَتَرَىٰ كُلَّ أُمَّةٍ جَائِيَةً¹⁵

Diz çökmüş vaziyette. Böyle oturmak yok. Diz çökmek horluktan, hürmetten, dehşettendir. “Diz çöktü kaldı. ayağının dermanı kalmadı.” derler.

“Kaldır başını bakalım!” Bir kaldıracakmış. Cennetin köşklerini görecekmış ki şahane köşkler. Cennet yaklaştırılacak. Mahşer halkının görebileceği bir yere gelecek. Cennetteki köşkleri görecekmış ki; süt gibi pırı pırlı, nurlu mücevherlerle süslü, ışıltılı parlıyor filan. Unutacakmış hesapta, mahkemede olduğunu filan.

“Bunlar kimin Yâ Rabbi? Hangi peygamberin? Hangi şehidin köşkleri bunlar Yâ Rabbi?” diyecekmiş.

Allahu Teâlâ hazretleri de buyuracakmış ki; “Bunlar parasını ödeyenlerin. Kim öderse parasını, bu köşkler onun olacak.”

“Bunun parasına kim takat getirebilir? Bunun bedelini kim ödeyebilir Yâ Rabbi?”

¹⁵ 45/ Câsiye, 28.

“Sen ödeyebilirsin.”

“Nasıl öderim yâ Rabbi?”

“Bu köşkler kardeşlerini affedenlerin köşkleridir. Affedenlere verilecek köşklerdir. Sen de bu kardeşini affedersen bu köşklere birisine sahip olabilirsin.”

“Tamam yâ Rabbi, affettim.” diyecekmiş. Allah köşkleri gösterince ona, aklı başından gitti. “Affettim.” diyecekmiş.

“Peki, hadi git köşküne.” Köşküne doğru giderken Allahu Teâlâ hazretleri diyecekmiş ki; “Dur! Nereye gidiyorsun?”

“Köşküme gidiyorum yâ Rabbi.”

“Sen kardeşini affettin onun da sevabı kaldı biraz. O da şimdi cehenneme düşmekten kurtuldu. Tut kardeşinin elinden, hadi bakalım o da girsin cennete. Cennete beraber girin.” diyecekmiş.

e. İki Müslümanın Arasını Düzeltmek

Bunu söyledikten sonra Peygamber Efendimiz, Hz. Ömer *radiyallahu anhin* rivayeti bu. Diyor ki; “Ey insanlar Allah’tan korkun. Kardeşlerinizin arasını ıslah edin. Bak Allahu

Teâlâ hazretleri bile âhirette iki müslümanın dargınlığını gidermek, arasını düzeltmek için ne yapıyor, görün bu hadiste buyuruyor.”

Tabii Allahu Teâlâ hazretleri kul haklarını bile affettirir dilerse. Dünyada karışmıyor kul haklarına ama, “Git sahibiyile helalleş. İsterse affettirir.” İşte bu hadîs-i şerîf onun misali. Nasıl affettirirmiş?

Köşkleri göstertirir, ağzının suyunu akıttırır, aklını başından aldırır. O zaman gözü bir şey görmez. Affeder. Gene adam kendisi affediyor. Kendisi affediyor ama Allah affettirtiyor. Onu da kurtarmak istediği için, kul hakkından kurtarmak istediğinden öyle oluyor.

Cennet yaklaştırıldığı zaman, yani cennet mahşer halkı baksa görececek durumda. Ama Allah “Bak.” demeden bakamaz. Münafığa da ne yapacak Allahu Teâlâ hazretleri?

“Cennete bak.” diyecek. “Yürü cennete.” diyecek. Cennete doğru yürürken, “Durdurun şunu.” diyecek. Duracak. “Götürün cehennem!”

Münafık diyecek ki, riyakâr; “Yâ rabbi, keşke beni, hiç bunları göstermeden cehennemde atsaydın. Şimdi yüreğim yandı. Neler kaybetmişim, buna , girecek gibiyken, döndürülünce çok fena oldum.” diyecekmiş.

Allahu Teâlâ hazretleri de ona buyuracakmış ki: “Sen de dünyadayken insanlara riyakârlık yaptın, işte böyle olmayan şeyi var gibi gösterdin. Sonra döndün. Cezan da böyle olacak.”

f. Cennet Kokusunu Duyamayanlar

Demek ki Allah’ın gösterdiği kimseler, “Başını kaldır.” dediği kimseler görebilecek. Cennet o kadar yakına gelecek. Onun için anlatıyoruz. Cennetin kokusu 500 yıllık uzaklıktan duyulurmuş. 500 yıl yolculuk yapacaksın da cennete öyle varacaksın. Oradan güzel kokuları duyulurmuş. Bazı insanlar cennetin kokusunu bile duyamayacak. Yanına bile yanaştırılmayacak. Yanaşmayacak günahından dolayı. Allah korusun cümlemizi günahlardan, cehennemden. Cennetine dahil eylesin.

16 عَلِمْتُ نَفْسُ مَا أَحْضَرْتُ

Nefs demek kişi demek. Herkesin nefsi var. Her kişi. “Herkes o zaman âhirete, mahşer yerinde, mahkeme-i kübrâya ne getirip, ne mal getirip de ortaya koyduğunu, neyi hazır ettiğini, oraya neyi takdim ettiğini, o zaman hepsi bilecek.” Amelleri işte meydanda. Çarşı pazar meydanda. Herkes o zaman bu dünyada yaptıklarını bilecek, diyor.

Yani o zaman çok pişman olacak insanlar. Herkes pişman olacak. Biz de pişman olacağız. Herkes çok pişman olacak o zaman. “Ah keşke.” diyecek. “Akletseydim, fikretseydim, azmetseydim, dikkat etseydim, gayret etseydim.” diyecek hepsi.

Mü’min daha çok iyilik yapmadığına pişman olacak. Kâfir günah işlediğine, kâfirliğine pişman olacak. Ama en büyük pişmanlığı cennete giremeyenler, cenneti kaçıranlar duyacak. Çünkü çok büyük bir mahrumiyet. İnsanın imanı kuvvetli olsa, aklı olsa cenneti kazanmak için canını da verir. Nitekim dedelerimiz

¹⁶ 81/Tekvîr, 14.

verdiler. Akli varsa “Cenneti kazanayım.” diye canını da verir.

Nitekim Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz’e birisi geldi. Dedi ki; “Yâ Resûlallah. Ben şimdi müslüman olsam...” Daha müslüman değil. Bahadır, babayiğit bir kimse, savaşta. “Yâ Resûlallah, ben şimdi müslüman olsam şu savaşa girsem. Şehit olsam. Öldürülsem savaşta. Cennete girer miyim?”

Peygamber Efendimiz “Girersin.” dedi. Namazı yok, niyazı yok, orucu yok, haccı yok, mazisi yok, evveliyatı yok. Fazla bir şey yok. O anda müslüman oluyor, hemen savaşa giriyor.

“Peki o zaman şahit ol ki ben Allah’ın varlığına, birliğine inanıyorum. Sen de Allah’ın Resûlüsün. *Eşhedü enla ilahe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhu ve Rasulühü.*” dedi. Mü’min oldu.

Ondan sonra torbasında hurması vardı. “Şunları biraz yiyeyim de güç kazanayım, savaşta lazım olur.” dedi. Oturdu. hurmaları atıp ağzına, çekirdeklerini çıkarmaya başladı.

Derken sonra “Ya Őu tarafta cennet var. Cennet beni bekliyor. Ben burada hurma yiyorum.” Savurdu attı hurma torbasını. “Ne lüzum var hurma yemeye. Yâ Allah!” dedi, savaşa girdi. arpıŐtı, çarpıŐtı, kahramanca Şehit oldu. Canını niye verdi?

g. Őehadet Özlemi

Mü'min olduğu için. İnandığı için. Biz bu olayları âyetlerden dinliyoruz. Dinliyoruz ama bir atılım, bir gayret, bir Őevk, bir çalıŐma, bir canlılık olması lazım.

İmanın gereği insan yerinde durmaması lazım. alıŐması lazım. Harıl harıl gayret etmesi lazım, uğraŐması lazım. İslâm için malını, canını, her Őeyini vermesi lazım. Bir lokma için insan neler veriyor; bir yevmiye için, bir aylık kazanç için, neler yapıyor insan da cennet için gereken çalıŐmayı yapmıyor. Yapmıyoruz.

Allah bizi gaflet uykusundan uyandırsın. Nevm-i gafletten ikaz eylesin. Gerçekleri, hakikatleri görüp, anlayıp, inanıp Allah'ın rızasına uygun hareket edenlerden, âmâl-i sâliha işleyenlerden, ömrünü Allah rızasına uygun, hayırlı, verimli, bereketli, sevimli, sevaplı,

ecirli geçirenlerden eylesin. Her türlü haramlardan, günahlardan, canımız çekse, istesek bile uzak durmayı, her türlü hayırlı, sevaplı işlere yorulsak da, zahmetli olsa da, masraflı olsa da, koşa koşa gitmeyi nasip eylesin.

Rızasını kazanıp son nefeste buyrun beraber diyelim. “*Eşhedü enla ilahe illAllah ve eşhedü enne Muhammeden abduhu ve Rasûluhu*” diye diye mü’min-i kâmil olarak emanet olan canımızı Rabbimiz’e teslim edip âhirete mü’min olarak göçmeyi nasip eylesin. *Bigayri sevk-i azabin ve itabin ve hitab*. Cennetine dahil eylesin. Cemaliyle müşerref eylesin. Habîb-i Edîb’ine komşu eylesin. Rıdvân-ı ekberine vâsıl eylesin.

Bi-hürmeti esrârı sûreti’l-Fâtîha.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN
5 Rebîü'l-Evvel 1419 / 29.06.1998
Brisbane/ Avustralya

[Bütün GURBET SOHBETLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
Kürsü